

Jorefatte, Oberst Røder, figer om ham, „at han altid har forrettet den ham paalagte Tjeneste med Nødsagtigbed og Orden og i Kampen opført sig som en kyndig Befalingsmand og tapper Soldat“. Nogle Aar efter at Krigen var endt, søgte og fandt han Ansettelse som Branddirektør i Kiel. Med dette Embede var der forbundet en aarlig Løn af 400 Rdl. Det er i Andragendet oplyst, at han dengang havde Haab om — hvorvidt det var grundet eller ikke, kan Udvalget ikke sige — at denne Post, der tidligere havde været forenet med Embedet som Slotsforvalter i Kiel, ved Ledighed i dette Embede igjen skulde blive forenet dermed. Det skete imidlertid ikke, og da han, som han skriver, med Familie ikke kunde leve af 400 Rdl. om Aaret, søgte han sin Afsted for at søge andet Erhverv og fik ogsaa denne, naturligvis uden Pension. Her skal jeg tilføie, at idet han blev Branddirektør i Kiel, gav han Slip paa den Halsold, han havde som afstediget Officer, ligesom ogsaa paa den Understøttelse, der senere blev tilstaaet de afstedigede Reserveofficerer. Da Krigen udbrød i 1863, meldte Andrageren sig igjen frivilligt til Tjeneste og blev ansat som Lazarettforvalter. Ogsaa fra den derværende Overlege har han den Ubefaling, at han har røgtet den Plads, han der havde, med megen Dygtighed, idet afbødet Overlege Thornam skriver, at han i enhver Henseende opfyldte sin Pligt. „Han udviste en Drift og Energi, baade da Lazaretet oprettedes, og da det pludselig afbrødes, og en ikke mindre Omsorg og Interesse for Patienternes Lary, medens det bestod, ligesom ved flere Leiligheder en Konduite, for hvilken jeg maa være ham forbunden“. Han havde, inden Krigen udbrød 1863, da han meldte sig som Frivillig, søgt Regeringen om en Understøttelse, og en saadan blev ogsaa tilstaaet ham i 1862, nemlig en aarlig Understøttelse i 3 Aar paa 150 Rdl. eller 300 Kr. aarlig, og der tilføies i Andragendet, at der var givet ham Haab om at, ved Udløbet af de 3 Aar vilde Understøttelsen blive fornyet eller gaa over til en livsvarig Pension; men da Krigen kom og Hertugdømmerne bleve skilte fra Danmark, fik han ingen videre Understøttelse. Senere har han, som det er oplyst, søgt forskjelligt privat Erhverv og været ansat som Politiaffistent og som Ingenieurassistent ved forskjellige Sernbaneanlæg. I det Hele har Udvalget ved at gennemgaa de Afstykker, der ledsage Andragendet, faaet det Indtryk, at den Bedkommende har viist stor Iherdigbed for om muligt at komme i en eller anden Stilling, hvormed han kunde forsørge sig og Familie. Dertil kommer, at Legeattester medfølge Andragendet, der vise, at han har været svagelig i længere Tid. Derfor har Udvalget ment at maatte indstille, at Sagen henvises til Finantsministeren, saa meget mere som det Svar, Finantsministeren har givet paa et Andragende, der blev indgivet til han i indværende Sommer, anfører

som den eneste Grund til ikke at tilstaa Understøttelsen, at Finantsministeren ikke raader over Midler til en saadan Understøttelse. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Begne anbefale, at Andragendet henvises til Finantsministeren. — Det andet Andragende er indgivet af en Invalid, Peder Christian Rasmussen af Tranbjerg. Denne Sag har allerede tidligere været til Forhandling her. I den første Del af indværende Samling havde den Bedkommende indgivet et Andragende til Rigsdagen. Det blev henvist til Finantsudvalget og da det kom til Forhandling her i Salen, blev Sagen indstillet til Finantsministeren; men under Forhandlingen blev det oplyst, at Andrageren ikke, saaledes som Pragis var, havde henvendt sig til Finantsministeren. Derfor blev Forslaget dengang ikke vedtaget. Nu har den Bedkommende, efterat have henvendt sig til Finantsministeriet og der faaet et Afslag, paany henvendt sig til Folkethinget med Begjæring om Understøttelse som Invalid. Det Andragende, der er kommet fra ham, ledsages af Ubefalinger saavel fra Sognepræsten som Sogneraadet og flere ansete Mænd paa Samstø; men der er især een Ubefaling, som har været afgjørende for Udvalget til at blive enigt om at indstille ham til at erholde Invalideunderstøttelse, og det er en Erklæring, der følger med Andragendet fra fire af hans Kammerater, som med ham deltog i den Affære i Flensborg Fjord i 1848, hvor det menes, at han har faaet sin Svagbed, der bestaar i, at han er meget tungbør. I denne Erklæring, hvis Rigtighed de nævnte fire Mænd erklære sig villige til at bevidne med deres Ed, siges det, at det var i denne Kamp paa Flensborg Fjord i 1848, at Andrageren, Peder Christian Rasmussen, mistede Høvelsen, idet han nemlig var med ombord paa Kanonjollen Nr. 4, der deltog i den første Kanonade, og de ansøje som Devis for, at han ikke tidligere har lidt af Tungbørighed — hvilket ogsaa er beviist ved andre Erklæringer — at han blandt Kanonjollens Besætning, som bestod af 20 Mand, var valgt til at lade Kanonen, fordi han var den flinkeste af de der ombordværende Matroser. Efter denne Affære blev han imidlertid daarlig, men istedetfor svær at indlægges paa et Lazareth blev han endnu ombord paa Kanonjollen i omtrent 14 Dage, uden at der blev ydet ham nogenformelt Lægehjælp. Derefter blev han ført til Augustenborg Lazareth, men kom derfra, uden at have bedret sig. Det er denne Tungbørighed, han endnu den Dag idag lider af. Han sidder i meget smaa Kaar og har meget ondt ved at ernære sig. Af de Erklæringer, der medfølge, ses det, at en Grund til, at det ofte har været ham vanskeligt at faae Arbeide, netop er, at han er saa tungbør, og at derfor Mange, som ellers gjerne vilde benytte ham, ikke ere tilbøjelige til at give ham Arbeide. Følge den nævnte Erklæring, der alt-